

Примас Василий дълго премята броеницата си от едри аметисти, за- гледан в трепкащото пламъче на кандилото, което гореше пред лика на Спасителя. Въздъхна два пъти. Дълбоко. Тежко. Поглади своята дълга, бяла, със синкавосребристи отенъци брада, помълча още малко и най-сет не каза твърдо:

- Не. Не съм съгласен.

Иоан Асен потръпна, сведе клепащи, прехапа устни.

Той познаваше добре стареца и веднага разбра, че това е оконча- телното му и непоколебимо решение. Все пак той каза:

- Ще ти оставя време да размислиш, светиня ти. Не прибързвай да отказваш.

- Веднъж преломих вярата си, когато Иваница ме помисли, за благо- то на държавата. Два пъти да се отмятам - не мога. Още повече, когато не виждам голяма полза от това за нашата държавна църква.

- Но моите ръце сега са развързани - настоя Асен. - Аз съм сво- боден вече от задълженията си към папата. Проверих, проучих и се убедих, че Григорий Девести е осуетил договора ми с латините. Тъкмо сега имам мъчнотии с клира в новоосвободените земи. Гръцките духовни- ци отказват да се опдчиняват и дирят връзки с Никея. Това е опасно за държавата. Това раздвоение трябва да се премахне. Както сме единни в държавната власт, тъй трябва да бъдем единни и в църковната. Изпра- тих писма на бароните, в които ги уведомих, че скъсвам всякакви при- ятелски отношения с държавата им. Сега ще пратя писма до всичките си митрополити, в които ще им обявя, че вече не са под пряката власт на папата и, че отхвърлям унията на Рим.

Василий дигна ръка. Малките му очи заблещукаха.

- Не. Асене, това ти няма да направиш...

- Ще го направя... Прости, че ти противореча, светиня ти. И не само това, ала ще изпратя веднага послания до Герман Втори, за да